

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11CoPr/3/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5313203032
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 11. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Malíková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2015:5313203032.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Malíkovej a členov senátu JUDr. Adriany Gallovej a JUDr. Romana Tichého v právnej veci navrhovateľa: PHARMSTAV, s.r.o., so sídlom Brodno, 146, IČO: 36 411 132, právne zastúpený JUDr. Zuzanou Baloghovou, advokátkou so sídlom L. X, D., proti odporkyni: MUDr. F. T., rod. R., nar. XX.XX.XXXX, bytom N. XXX, N., v konaní o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru, o odvolaní odporkyne a o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Čadca č.k. 4Cpr/2/2013-71 zo dňa 26.02.2015, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu vo výroku I., ktorým určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru odporkyne podľa § 69 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce zo dňa 14.02.2012, doručené navrhovateľovi dňa 01.03.2013, je neplatné, vo výroku III. o trovách konania a vo výroku IV., ktorým bola odporkyni uložená povinnosť zaplatiť súdny poplatok za návrh vo výške 99,50 eur, p o t v r d z u j e .

Rozsudku okresného súdu vo výroku II. s a n e d o t ý k a .

Odporkyňa j e p o v i n n á nahradit' navrhovateľovi trovy odvolacieho konania vo výške 72,92 eur, a tieto zaplatiť na účet právneho zástupcu navrhovateľa JUDr. Zuzany Baloghovej, vedený v A. Q., a. s. pobočka D., č. účtu. XXXXXXXXXXX/XXXX, a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

odôvodnenie:

Rozsudkom súdu prvého stupňa zo dňa 26.02.2015 bolo určené, že okamžité skončenie pracovného pomeru odporkyne podľa § 69 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce zo dňa 14.02.2013, doručené navrhovateľovi dňa 01.03.2013, je neplatné. Návrh na určenie, že pracovný pomer odporkyne u navrhovateľa trvá naďalej, okresný súd zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Zároveň odporkyňu zaviazal zaplatiť Slovenskej republike na účet Okresného súdu v Čadci titulom súdneho poplatku za návrh sumu 99,50 eur v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Prvostupňový súd pri rozhodovaní vychádzal najmä z ustanovení § 1 ods. 4, § 61 ods. 1, 4, § 62 ods. 2, § 67, § 69 ods. 1 písm. b), § 77 Zákonníka práce, § 37 ods. 1, § 39, § 41 Občianskeho zákonníka. V nadväznosti na § 101 ods. 2 OSP, § 119 OSP a rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 7Cdo/130/2012 zo dňa 24.4.2013 okresný súd ustálil, že odporkyňa ako lekárka dvakrát v príčinnej súvislosti časovej s vytýčeným termínom pojednávania predložila dve lekárske potvrdenia od dvoch rôznych lekárov, kedy síce formálne je splnená podmienka podľa § 119 O. s. p. s uvedením, že sa nemôže dostaviť na pojednávania bez ohrozenia zdravia a života, ale z hmotnoprávneho hľadiska je splnenie podmienky zo strany súdu nepreskúmateľné, rovnako zo strany účastníka konania, aj keď v doklade o práceneschopnosti je uvedená diagnóza pod číselným kódom. Ďalej dôvodil, že podľa článku 48 ods. 2 Ústavy SR odporkyňa má právo byť prítomná osobne pri verejnom prerokovaní veci a podľa tohto článku

SR navrhovateľ má právo, aby sa vec prejedнала bez zbytočných prietahov. Ústavné právo jedného účastníka konania nemožno vykladať na úkor ústavného práva druhého účastníka konania, pretože účastníci konania sú v uplatňovaní svojich práv rovní (článok 47 ods. 3 Ústavy SR). Okresný súd mal za to, že vytvoril odporkyni po dobu 2 rokov predpoklady na to, aby sa minimálne v písomnej podobe k návrhu vyjadrila, resp. si zabezpečila právneho zástupcu. Podľa okresného súdu nie je možné si ústavné právo odporkyne vykladať tak, že bude dlhodobo nečinná a tým bude ukracovať navrhovateľa v jeho ústavnom práve na bezprietahové konanie a rozhodnutie. Preto okresný súd vo veci konal a rozhodol v neprítomnosti odporkyne. Vychádzal aj z rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/130/2012 zo dňa 24.4.2013. Okresný súd mal za to, že v nadväznosti na uvedené zákonné normy a Ústavu SR neodňal odporkyni možnosť konať pred súdom. Vzhľadom k neurčitosti vyjadrenia obidvoch lekárov o ohrození života a zdravia potom nebolo možné zo strany okresného súdu ustáliť nielen pravdivosť týchto vyjadrení, ale aj ďalší procesný postup súdu. Nebolo možné ustáliť, či uvedený závažný zdravotný stav odporkyne bol trvalý a doživotný alebo akútny, jednorazový. V takom prípade by potom odporkyňa mohla pravidelne predkladať doklady o práceneschopnosti a došlo by k trvalému odňatiu práva navrhovateľa na bezprietahové konanie. Taktiež z týchto vyjadrení a ich neurčitosti nemohol okresný súd ustáliť, či odporkyňa mala výraznejšie problémy s mobilitou, ktoré by jej bránili účasti na súdnom pojednávaní, resp. či mala alebo nemala vypísané vychádzky, ktoré by jej takúto účasť na pojednávaní umožnili. Podľa okresného súdu z potvrdení lekárov nevyplýva ani to, že by počas práceneschopnosti bola psychická dispozícia odporkyne obmedzená do takej miery, ktorá by jej neumožňovala brániť svoje práva minimálne v písomnej podobe formou vyjadrenia k návrhu a to po dobu 2 rokov od podania návrhu do rozhodnutia vo veci. O návrhu na odročenie pojednávania podľa § 101 ods. 2, § 119 O. s. p. rozhoduje súd. O návrhu nerozhoduje účastník konania, resp. lekár. Odporkyňa žiadnym spôsobom nekonkretizovala zdravotný dôvod, ktorý jej bránil v účasti na pojednávaní a to do takej miery, že by nebola schopná bez ohrozenia života alebo závažného zhoršenia zdravotného stavu zúčastniť sa pojednávania. Nebolo možné k rovnakému všeobecnému tvrdeniu lekára preskúmať pravdivosť tohto dôvodu okresným súdom, ani navrhovateľom a z tohto dôvodu okresný súd dospel k záveru, že toto dôkazné bremeno vyplývajúce z § 119 O. s. p. nebolo unesené zo strany odporkyne.

V časti výpovedného dôvodu ohľadne vydania stravných lístkov okresný súd nemal konkretizované, ktoré mesiace, ktorého roka, odkedy, dokedy neboli vydané stravné lístky, v akej hodnote. Taktiež nebolo konkretizované, v ktorom časovom období čo do uvedenia roku, mesiaca, dní, hodiny boli výpadky elektrickej energie, opakované výpadky kúrenia tak, aby to bolo zo strany okresného súdu i zo strany zamestnávateľa preskúmateľné. Túto časť obsahu výpovede okresný súd vyhodnotil ako neurčitú, nepreskúmateľnú, ako výpovedný dôvod, ktorý je za týchto okolností zameniteľný s inými výpovednými dôvodmi, zvlášť, keď odporkyňa podala tri okamžité rozviazania pracovného pomeru. Všetky tri sú okamžitými rozviazaniami pracovného pomeru podľa § 69 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce. V tejto časti súd vyhodnotil výpoveď ako neplatnú pre neurčitosť, nepreskúmateľnosť a zameniteľnosť s inými výpovednými dôvodmi. Predmetom určenia neplatnosti rozviazania pracovného pomeru tak ostal podľa okresného súdu výpovedný dôvod výpovede zo dňa 14.02.2013, doručenej navrhovateľovi dňa 01.03.2013, ktorý okresný súd považoval za určitý, preskúmateľný. Určitá, preskúmateľná časť výpovede - okamžitého rozviazania pracovného pomeru je tá, že navrhovateľ nevyplatil odporkyni mzdu za mesiac december 2012 v súlade s pracovnou zmluvou v 15-dňovej lehote splatnosti na jej účet, ani v dodatočnej zákonnej 15-dňovej lehote podľa § 69 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce. Okresný súd dôvodil, že z formálneho hľadiska je takto vymedzená časť okamžitého rozviazania pracovného pomeru platná. Je určitá, preskúmateľná súdom a nezameniteľná s iným výpovedným dôvodom. Okamžité rozviazanie pracovného pomeru je písomné, doručené navrhovateľovi dňa 01.03.2013. Pravosť podpisov potvrdil na pojednávaní konateľ navrhovateľa Ing. Faktor. Tým mal okresný súd splnené formálne podmienky platnosti okamžitého rozviazania pracovného pomeru zo dňa 14.02.2013, doručenej navrhovateľovi dňa 01.03.2013 podľa § 61 ods. 1 Zákonníka práce.

Ďalej prvostupňový súd dôvodil, že v nadväznosti na doručenie pracovnú zmluvu odporkyne u navrhovateľa zo dňa 22.11.2011, bol povinný navrhovateľ vyplatiť odporkyni spornú mzdu za mesiac december 2012 do 15. dňa nasledujúceho mesiaca január 2013. Lehota podľa pracovnej zmluvy uplynula dňa 15.1.2013 márne. Navrhovateľ nepreukázal, že vyplatil odporkyni mzdu v lehote splatnosti, ktorú s ňou dohodol v pracovnej zmluve. Porušenie tejto povinnosti zamestnávateľa sa stane zákonným dôvodom pre okamžité rozviazanie pracovného pomeru až pri splnení podmienok podľa § 69 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce. Podľa okresného súdu bolo povinnosťou navrhovateľa preukázať, že odporkyni vyplatil mzdu v lehote podľa § 69 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce, teda do 15 dní po uplynutí splatnosti mzdy. Splatnosť mzdy podľa pracovnej zmluvy uplynula dňa 15.01.2013, 15-dňová lehota podľa § 69 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce uplynula dňa 30.01.2013. Navrhovateľ písomným potvrdením

preukázal, že vyplatil odporkyňu mzdu za mesiac 12/2012 dňa 29.01.2013, teda pred uplynutím zákonnej lehoty podľa § 69 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce. Odporkyňu bol doručený návrh so všetkými listinnými dôkazmi a počas doby 2 rokov túto skutočnosť nespochybnila. Okresný súd preto vychádzal zo záveru, že prevzala mzdu na mesiac 12/2012 pred uplynutím zákonnej lehoty podľa § 69 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce. V hmotnoprávnej rovine nie je výpovedný dôvod podľa § 69 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce pravdivý. Na tejto skutočnosti podľa okresného súdu nemení nič to, že mzdu prevzala do vlastných rúk a nie na účet, tak ako to bolo dohodnuté v pracovnej zmluve. Právne relevantná je tá skutočnosť, že odporkyňa mzdu prevzala a mzda sa nachádza v jej dispozícii. Nebol preto dôvod na podanie okamžitého rozviazania pracovného pomeru podľa § 69 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce. Tvrdený výpovedný dôvod je v hmotnoprávnej rovine nepravdivý. Z tohto dôvodu je okamžité rozviazanie pracovného pomeru odporkyňou zo dňa 14.02.2013, doručené navrhovateľovi dňa 01.03.2013, neplatné. V tejto časti okresný súd vyhovel návrhu navrhovateľa.

V druhej časti predmetu sporu, že pracovný pomer odporkyne k navrhovateľovi trvá naďalej a odporkyňa je povinná naďalej vykonávať prácu u navrhovateľa, okresný súd dôvodil, že navrhovateľ v tejto časti predmetu sporu nebol úspešným účastníkom konania. Okresný súd v tejto časti návrh zamietol ako nedôvodný. Vychádzal z ustanovenia § 154 ods. 1 O. s. p., podľa ktorého rozhodujúci je stav ku dňu rozhodovania súdu, teda ku dňu 26.02.2015.

Predmetom dokazovania bola aj výpoveď z pracovného pomeru podľa § 61 Zákonníka práce zo dňa 04.06.2013, ktorá bola doručená navrhovateľovi dňa 06.06.2013. Prevzatie výpovede navrhovateľ na pojednávaní potvrdil, nespochybnil podpis na prevzatí výpovede, nepodal na súd žalobu o určenie neplatnosti rozviazania pracovného pomeru výpoveďou podľa § 61 Zákonníka práce, nakoľko mal za to, že to nebolo potrebné a právne relevantné vzhľadom k trom súbežným konaniam týkajúcim sa určenia neplatnosti okamžitého rozviazania pracovného pomeru. Okresný súd sa s týmto názorom právnej zástupkyne navrhovateľa nestotožnil a následne ustálil, že výpoveď odporkyne zo dňa 04.06.2013, doručená navrhovateľovi dňa 06.06.2013 je z formálneho hľadiska v nadväznosti na § 61 ods. 1 Zákonníka práce platným právnym úkonom, je písomná, je navrhovateľovi doručená. V nadväznosti na § 61 ods. 4 Zákonníka práce odporkyňa túto výpoveď so súhlasom navrhovateľa neodvolala ku dňu rozhodovania súdu. Túto výpoveď okresný súd kvalifikoval tak, že ide o výpoveď bez uvedenia výpovedného dôvodu, teda výpoveď, ktorá zodpovedá právnej kvalifikácii podľa § 67 Zákonníka práce. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR 2Cdo/195/1997, SJ č. 3/1998, podľa ktorého rozviazanie pracovného pomeru viacerými právnymi úkonmi sa posudzuje samostatne a samostatne tiež nastávajú ich právne účinky. Z uvedeného dôvodu preto okresný súd samostatne posúdil okamžité rozviazanie pracovného pomeru tvoriace predmet sporu 4Cpr/2/2013 a rozhodol, že okamžité rozviazanie pracovného pomeru odporkyňou zo dňa 14.02.2013, doručené navrhovateľovi dňa 01.03.2013, je neplatné.

Taktiež okresný súd konštatoval, že musel posúdiť právne účinky výpovede bez uvedenia výpovedného dôvodu zo dňa 04.06.2013, doručenej navrhovateľovi dňa 06.06.2013. Dôvodil tým, že aj keď táto výpoveď nebola napadnutá žalobou o určenie neplatnosti rozviazania pracovného pomeru a netvorila predmet sporu vo veci 4Cpr/2/2013, súd vo vzťahu k druhému rozsudovému návrhu na určenie, že pracovný pomer odporkyne u navrhovateľa trvá naďalej a že odporkyňa je povinná u navrhovateľa naďalej pracovať, sa musel zaoberať v prejudiciálnej rovine aj otázkou platnosti výpovede a skutočnosťou, či ku dňu rozhodovania súdu, teda ku dňu 26.02.2015, pracovný pomer odporkyne trvá a či je povinná naďalej u navrhovateľa pracovať. Dospel k záveru, že takýto návrh navrhovateľa v druhom bode rozsudovného návrhu je ku dňu rozhodovania súdu nedôvodný a návrh v tejto časti zamietol.

Záverom okresný súd zhrnul, že okamžité rozviazanie pracovného pomeru odporkyňou zo dňa 14.02.2013, doručené navrhovateľovi dňa 01.03.2013, je neplatné, ale výpoveď odporkyne bez uvedenia výpovedného dôvodu zo dňa 04.06.2013, doručená navrhovateľovi dňa 06.06.2013, je platná. Pracovný pomer odporkyne u navrhovateľa skončil uplynutím dňa 31.08.2013, teda ku dňu 01.09.2013.

Navrhovateľ bol úspešným účastníkom konania čo do prvého rozsudovného návrhu, neúspešným účastníkom konania čo do druhého rozsudovného návrhu, preto okresný súd v zmysle § 142 ods. 2 O. s. p. vyslovil, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo.

Okresný súd podľa § 2 ods. 2 poplatkového zákona zaviazal odporkyňu ako neúspešnú účastníčku konania zaplatiť súdny poplatok čo do prvého rozsudovného návrhu vo výške 99,50 eur Slovenskej republike na účet Okresného súdu v Čadci. Čo do druhého rozsudovného návrhu však navrhovateľ bol zo zákona podľa § 4 ods. 2 písm. d) poplatkového zákona oslobodený od povinnosti platiť súdny poplatok za návrh, pretože aj nárok na určenie, že pracovný pomer odporkyne trvá, je nárokom z neplatného ukončenia pracovného pomeru podľa § 77 a nasl. Zákonníka práce, na ktoré sa vzťahuje oslobodenie navrhovateľa podľa § 4 ods. 2 písm. d) poplatkového zákona.

Voči rozsudku okresného súdu podala odvolanie odporkyňa.

Dôvodila tým, že prvostupňový súd nesprávne rozhodol vo veci, pretože dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym zisteniam a jeho rozhodnutie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci a tiež nedostatočne zisteného skutkového stavu. Má za to, že postupom súdu jej bola odňatá možnosť konať pred súdom. Okresný súd rozhodol v neprítomnosti odporkyne, ktorá svoju neúčast riadne ospravedlnila. Z ospravedlnenia je zrejmé, že bola práceneschopná, pričom bez ohrozenia života a zdravia nebola schopná zúčastniť sa pojednávania. Okresný súd uvedené ospravedlnenia neakceptoval dôvodiac, že z potvrdenia lekára nevyplýva, o aké ochorenie ide. Avšak z potvrdenia lekára jasne vyplýva, že odporkyňa sa bez ohrozenia svojho zdravia nemohla zúčastniť pojednávania a je matkou 18-mesačného dieťaťa, o ktoré sa osobne stará. Týmto spôsobom jej bola odňatá možnosť konať pred súdom. Z uvedených dôvodov bola aj procesne nečinná, nakoľko pracovné, rodinné a napokon aj zdravotné dôvody jej neumožnili sa kvalifikovane vyjadriť k návrhu navrhovateľa. Pokiaľ ide o rozhodnutie v merite veci, z rozsudku okresného súdu nie je zrejmé, na základe akého dôkazu ustálil, že jej navrhovateľ vyplatil mzdu za mesiac december. Pokiaľ vychádzal „zo zdrapu papiera“, ktorý predložil navrhovateľ, tento nemôže byť dôkazom o vyplatení mzdy. Okresný súd nezohľadnil, že navrhovateľ jej mzdu vyplácal na účet, resp. oproti podpisu v hotovosti. Tento dôkaz predložený navrhovateľom pokladá za absolútne nedôveryhodný. Popiera, že by jej navrhovateľ vyplatil mzdu poukazujúc na to, že pokiaľ by jej mzdu vyplatil, vyplatil by ju na účet, resp. oproti podpisu na výplatnej páske, prípadne na príjmový pokladničný doklad. Takýto dôkaz nie je ani účtovný doklad. Jedná sa o pamflet vytvorený navrhovateľom a je na smiech, že ho súd vyhodnotil ako doklad o vyplatení mzdy navrhovateľom. Poukázala na výpis SMS-správ zo dňa 27.01.2013, z ktorých je zrejmé, že jej mzda nebola vyplatená a zároveň ich priložila k odvolaniu. Tvrdenie súdu, že výpovedný dôvod o tom, že neboli „vydané stravné lístky za rok 2011, 2012“ vyhodnotil za neplatné, je zarážajúce. Navrhovateľ nevydal stravné lístky odporkyni za celý rok 2011 a rok 2012, a preto nebol dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru ďalej špecifikovať. Rovnako ako opakované výpadky elektrickej energie a kúrenia, ktoré pokladá za dostatočne špecifikované, keďže boli opakované a nebolo možné si ich všetky zapamätať. Ako atestovaná lekárka mala na zmluve uvedenú minimálnu mzdu, pričom navrhovateľ jej mzdu doplácal „pomimo“. Takýmto konaním došlo podľa jej názoru k naplneniu skutkovej podstaty trestného činu krátenia dane a poistného, pričom je na orgánoch činných v trestnom konaní, či pre uvedený trestný čin budú navrhovateľa aj stíhať. Uvedené skutočnosti okresný súd nebral do úvahy, a preto rozhodol na základe svojvôle a nesprávne.

Voči citovanému rozsudku podal odvolanie aj navrhovateľ, keď nesúhlasil s výrokom o tom, že žiadnemu z účastníkov súd nepriznal právo na náhradu trov konania. Napadnuté rozhodnutie podľa odvolateľa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia a spočíva v tom, že na uvedenú situáciu nemožno použiť ust. § 142 ods. 2 O. s. p. o to viac, keď odporkyňa sa správala tak, že sa počas celého konania k návrhu nijako nevyjadřila. Vzhľadom na vyššie uvedené žiada, aby odvolací súd napadnutý výrok zrušil a vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie, resp. aby priznal navrhovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia.

Voči odvolaniu odporkyne navrhovateľ podal vyjadrenie v tom zmysle, že tvrdenie o odňatí možnosti konať pred súdom bolo účelové, odporkyňa nerešpektovala právo navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a ani povinnosť účastníka konania prispieť k tomu, aby sa dosiahol účel konania. Skutkový stav bol zistený riadne a v dostatočnom rozsahu. Ako dôkazný prostriedok môžu slúžiť všetky prostriedky, preto nemožno súhlasiť s argumentáciou odporkyne v súvislosti s rozsahom dokazovania vykonaným prvostupňovým súdom. Autentickosť SMS-správ nemožno overiť, a preto nemajú žiadnu výpovednú lehotu.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.), preskúmal napadnutý rozsudok na základe podaných odvolaní v rozsahu danom podľa ustanovenia § 212 ods. 1 O. s. p. a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.) postupom v zmysle ustanovenia § 156 ods. 3 O. s. p. napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil v zmysle ustanovenia § 219 ods. 1, 2 O. s. p. vo výroku I., ktorým určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru odporkyne podľa § 69 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce zo dňa 14.02.2012, doručené navrhovateľovi dňa 01.03.2013, je neplatné, vo výroku III. o trovách konania a vo výroku IV., ktorým bola odporkyni uložená povinnosť zaplatiť súdny poplatok za návrh vo výške 99,50 eur. Rozsudku okresného súdu vo výroku II. sa nedotkol.

Podľa ustanovenia § 219 ods. 2 O. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Krajský súd primárne uvádza, že základom jeho rozhodnutia je aplikácia vyššie citovaného zákonného ustanovenia, keďže sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku okresného súdu a v podrobnostiach na jeho závery odkazuje. Krajský súd dodáva, že v prípade aplikácie ustanovenia § 219 ods. 2 O. s. p. nie je žiaduce, aby boli zopakované tie vecne správne závery, ktoré sú obsiahnuté v napadnutom rozsudku okresného súdu, ako aj správne posúdenie, pretože práve za použitia ustanovenia § 219 ods. 2 O. s. p. je postačujúce, ak vo vzťahu k odvolacím dôvodom sa len na zvýraznenie vecnej správnosti rozsudku okresného súdu zdôraznia podstatné a rozhodné skutočnosti a okolnosti. Uvedený postup a záver krajského súdu je aj v súlade s uznesením Ústavného súdu SR sp. zn. IV. 350/2009 zo dňa 8.10.2009, podľa ktorého „.....odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (II. ÚS 78/2005, III. ÚS 264/2008, IV. ÚS 372/2008). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všetkých všeobecných súdov (tak prvostupňového súdu, ako aj odvolacieho súdu a prípadne aj dovolacieho súdu), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania“.

V ďalšom sa krajský súd zaoberal odvolacími dôvodmi odporkyne. K odvolacej námietke odporkyne ohľadne neakceptovania ospravedlnenia neúčasti na pojednávaní z dôvodu nekonkretizovania, o aké ochorenie ide, odvolací súd konštatuje, že táto námietka nie je dôvodná, keďže prvostupňový súd dôvodil tým, že „odporkyňa žiadnym spôsobom nekonkretizovala zdravotný dôvod, ktorý jej bráni účasti na pojednávaní a to do tej miery, že nie je schopná bez ohrozenia života alebo závažného zhoršenia zdravotného stavu zúčastniť sa pojednávaní“. V tejto súvislosti odvolací súd konštatuje, že súd za splnenia predpokladov uvedených v ustanovení § 101 ods. 1 O. s. p. môže uskutočniť pojednávanie a na tomto aj rozhodnúť aj vec bez prítomnosti účastníka, ktorý bol riadne predvolaný a nepožiadaval z dôležitého dôvodu o jeho odročenie. Dôležitosť dôvodu sa posudzuje vždy s prihliadnutím na všetky okolnosti daného prípadu. Súd nie je vždy povinný akceptovať účastníkom uvedený dôvod, ktorý by mohol byť inak spôsobilý pre odročenie pojednávania, najmä ak vedie k zámerným procesným obštrukciám, ktoré sledujú nedôvodné predlžovanie konania. Dôležitosť dôvodu, ktorým je odôvodňovaná žiadosť neprítomného účastníka o odročenie pojednávania, posudzuje súd podľa okolností konkrétneho prípadu. S účinnosťou od 01.01.2012 bol Občiansky súdny poriadok novelizovaný v § 119, podľa ktorého pojednávanie sa môže odročiť len z dôležitých dôvodov. Účastník, ktorý navrhuje odročenie pojednávania, musí súdu oznámiť dôvod na odročenie pojednávania bez zbytočného odkladu potom, čo sa o ňom dozvedel, alebo odkedy sa o ňom mohol dozvedieť, alebo s prihliadnutím na všetky okolnosti ho mohol predpokladať. Návrh na odročenie pojednávania obsahuje najmä: a) dôvod, pre ktorý sa navrhuje odročenie pojednávania, b) deň, keď sa účastník o dôvode dozvedel, c) ak je to možné, uvedenie elektronickej adresy, telefaxu, alebo telefónu, na ktoré súd bezodkladne oznámi, ako návrh posúdil. Ak je dôvodom na odročenie pojednávania zdravotný stav účastníka, alebo jeho zástupcu, návrh na odročenie pojednávania musí obsahovať aj vyjadrenie ošetrojúceho lekára, že zdravotný stav účastníka, alebo jeho zástupcu neumožňuje účasť na pojednávaní. Za takéto vyjadrenie sa považuje vyjadrenie ošetrojúceho lekára, že účastník, alebo jeho zástupca nie je schopný bez ohrozenia života, alebo závažného zhoršenia zdravotného stavu sa zúčastniť pojednávania. Žiadosť odporkyne o odročenie pojednávania určeného na deň 26.02.2015 zo zdravotných dôvodov, doručená súdu deň pred pojednávaním neobsahovala zákonom požadované náležitosti. Ani podľa odvolacieho súdu nepostačovala pre ospravedlnenie neúčasti odporkyne na pojednávaní, ňou predložená fotokópia potvrdenia o dočasnej práceneschopnosti (č.l. 66 spisu), podľa ktorého potvrdenia sa jednalo o diagnózu MKCH - N 71.0 a predložený výmenný poukaz vystavený dňa 24.02.2015 (č.l. 65 spisu) s formuláciou: „Pacientka bez ohrozenia zdravia. Nie je schopná zúčastniť sa súdneho pojednávania dňa 26.02.2015“. Takéto vyjadrenie ošetrojúceho lekára nezodpovedá novelizovanému zneniu ustanovenia § 119 ods. 2, 3 O. s. p., podľa ktorého je zdravotný stav účastníka dôvodom na odročenie pojednávania len v prípade, že účastník nie je schopný bez ohrozenia života, alebo závažného zhoršenia zdravotného stavu sa zúčastniť pojednávania, pretože uvedené musí vyplývať z vyjadrenia ošetrojúceho lekára.

Pokiaľ ide o námietku odporkyne týkajúcu sa odňatia možnosti konať pred súdom, odvolací súd konštatuje, že prvostupňový súd neodňal odporkyňu možnosť konať pred súdom, a to z toho dôvodu, že odporkyňa po dobu 2 rokov od podania návrhu do rozhodnutia vo veci samej vytvoril dostatočné procesné podmienky na uplatnenie svojich procesných práv. Odporkyňa tieto svoje procesné práva

neuplatnila, na pojednávaniach sa nezúčastňovala, dokonca nepodala ani písomné vyjadrenie k návrhu. Prvostupňový súd taktiež správne pristúpil k prejednaniu veci i napriek ospravedlneniu odporkyne z titulu zdravotného stavu, ktoré vyhodnotil ako formálne, avšak z hľadiska materiálneho táto podmienka na odročenie pojednávania splnená nebola.

Nedôvodné sú i dôvody odvolania, ktorými odporkyňa spochybnila vyplatenie mzdy za mesiac december 2012, ktorá bola vyplatená písomným potvrdením (č.l. 9 spisu). Vzhľadom na to, že v priebehu celého prvostupňového konania až do vyhlásenia rozsudku bola odporkyňa nečinná, súd správne vychádzal z tvrdeného a preukázaného skutkového stavu zo strany navrhovateľa. Skutočnosťami, ktorými spochybňuje vyplatenie mzdy za mesiac december 2012, odvolací súd vyhodnotil ako nové skutočnosti (§ 205a ods. 1 O. s. p.), na ktoré v rámci odvolacieho konania nemožno prihliadať, keďže odporkyňa nevyužila svoje procesné práva na ich uplatnenie pred prvostupňovým súdom.

Odvolací súd konštatuje, že prvostupňový súd použil na daný skutkový stav správne právne predpisy, tieto aj správne vyložil a jeho závery zodpovedajú obsahu použitých právnych predpisov, a preto odporkyňou uvádzané dôvody nie sú spôsobilé spochybniť správnosť prvostupňového rozhodnutia vo vzťahu k vyhodnoteniu okamžitého skončenia pracovného pomeru.

Pokiaľ ide o odvolaciu námietku navrhovateľa ohľadne trov konania, odvolací súd konštatuje, že v návrhu si ich navrhovateľ uplatnil, avšak ich nevyčíslil do dátumu vyhlásenia rozsudku a zo spisu ani takáto skutočnosť nevyplýva. Podstatné však je, že prvostupňový súd správne vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania, keďže ich úspech bol približne rovnaký, a to vzhľadom na to, že výrokom I., bolo vyhovené navrhovateľovi a výrokom II., bol jeho ďalší návrh zamietnutý. Preto odvolací súd potvrdil rozsudok okresného súdu aj vo výroku prvostupňového súdu o trovách konania a o povinnosti odporkyne zaplatiť titulom súdneho poplatku sumu 99,50 eur ako vecne správny.

Podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O. s. p., rozhodol odvolací súd o trovách odvolacieho konania tak, že navrhovateľ bol úspešný v konaní o odvolaní odporkyne proti rozsudku prvostupňového súdu vo veci samej. Preto odvolací súd uložil odporkyňi povinnosť nahradiť navrhovateľovi trovy odvolacieho konania vo výške 72,92 eur, a to za vyjadrenie k odvolaniu odporkyne v zmysle ustanovenia § 13a ods. 2, písm. b) vyhlášky č. 655/2004 Z.z. vo výške 64,53 eur, ako aj režijný paušál 8,39 eur v zmysle ustanovenia § 16 ods. 3 citovanej vyhlášky.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok nie je prípustný.